

Євгеній Денисюк: «Від своєї матері я успадкував дві важливі риси - не заздрити людям та вміти прощати»

Продовження.

Початок на сторінці 1.

Народився Євгеній Денисюк у селі Копани Дубенського району 10 квітня 1948 року. Там же пішов у перший клас. Однак провчився у Копанинській школі недовго, лише дві чверті. Доля розпорядилася так, що в грудні 1955-го батьки переїхали на постійне місце проживання в місто Костопіль. Саме костопільську землю і вважає своєю малою батьківщиною.

У Костополі мені випало продовжити навчання у школі №2, - розповідає Євгеній Олексійович. - Там у першому класі навчалося чи то 18, чи то 19 учнів. Майже половина з них були вихованці дитячого будинку, серед них - чимало переростків. Батьки хвилювалися, що мені, сільській дитині, важко буде знайти з ними спільну мову. Та до завершення навчального року вдалося повністю освоїтися та порозумітися з усіма однокласниками.

Яскравий слід у моєму житті залишила перша вчителька Надія Сергіївна, яка постійно наголошувала на тому, що треба не лише добре вчитися, а й любити працю та поважати людей. Без наполегливості та віри у власні сили, повторювала во-

вступив на юридичний факультет Київського державного університету імені Т.Г. Шевченка. У 1976 році одержав диплом і почав, як кажуть, заробляти власний хліб.

СВОЮ трудову біографію розпочав з посади судового виконавця в Костопільському районному суді. Головою районного суду тоді була Маїна Петрівна Таланова. Саме вона відкрила мені ті сторінки життя, яких ні в школі, ні в університеті не викладали. Ця розумна і мудра жінка навчила мене, як треба правильно поводитися з людьми і жити у цьому далеко не ідеальному світі.

Пізніше доля звела з Дмитром Івановичем Устенком - завідувачем юридичною консультацією Костопільського району. Від нього також багато хорошого перейняв. Працюючи на престижній юридичній роботі, в думках мріяв про виробництво. І коли така нагода трапилася, без вагань перейшов у райсільгосптехніку. Там працював більше 15 років, у тому числі на посадах заступника керуючого та виконуючого обов'язки керуючого.

У той час це підприємство було одним з найбільших та найрозвинутіших в Костополі, там

кого транспорту, окремі вулиці міста перетворилися на справжні танкодроми, розгорілася міжконфесійна ворожнеча між вірянами Московського та Київського патріархатів. Крім того, в місті не виплачувалася заробітна плата працівникам бюджетних установ. Вчителі

лади міста, крім дитячих садків та НВО №2, почали фінансуватися з районної казни.

На черзі стояло врегулювання міжконфесійних відносин між віруючими Московського та Київського патріархатів. На той час у Костополі практично діяв лише один храм Олександр

роботі. Зважаючи на те, що державне комунальне підприємство «Костопількомунсервіс» знаходилося у занепаді, з допомогою міської ради створили новий автопарк. Було придбано шість самоскидів, навантажувач, контейнеровоз, а також грейдер, каток для укладання

на, людина ніколи не стане успішною. Я дуже вдячний цій людині за науку, бо в подальшому житті завжди пам'ятав її мудрі слова.

Досить велику частку у формування мого світогляду внесла вчителька російської мови та літератури, яка водночас була і директором школи, Таїсія Олександрівна Козак. Завжди з вдячністю згадуватиму Антоніну Миколаївну Бойко та Раїсу Федорівну Бурячинську, які викладали відповідно математику й українську мову та літературу. Одне слово, дякую долі за те, що «занесла» мене саме в цю школу і подарувала таких чудових вчителів. Ті люди не шкодували зусиль, щоб навчити знанням і життєвій мудрості.

Школа №2 була восьмирічною. Тому після її закінчення продовжив здобувати середню освіту в навчальному закладі №1 (сьогоднішній НВК).

Мої батьки, Олексій Амбросійович та Степанида Дем'янівна, були вихідцями з простих селянських сімей. Усе своє життя вони нелегко заробляли на кусок хліба. Після поселення в Костополі батько трудився робітником на домобудівному комбінаті, а мати – в пекарні. Мені запам'яталися їхні мозолясті руки. Батьки тримали дві корови, свиней та іншу живність. Коли я був ще підлітком, мати щодня будила мене вранці, щоб порозносив по чужих хатах свіжовидосне молоко. Тоді, а це був п'ятий-шостий клас, почав задумуватися над тим, чому одні в цю пору ще солодко сплять, а інші доставляють їм молоко додому? Ніколи мене обурювало те, що ті люди не приходили самі за молоком, а я змушений був їм його носити. Від своєї матері успадкував дві дуже важливі риси – не заздрити людям та вміння прощати. Вони і сьогодні допомагають мені у житті.

Закінчивши десять класів,

працювало близько тисячі чоловік. Щодоби доводилося розвантажувати десятки вагонів різної продукції. Стільки ж бензовозів цілодобово розвозили пальне по всіх колгоспах району. Керував «Сільгосптехнікою» Костянтин Павлович Орленко, а першим секретарем райкому партії був Степан Федорович Сиротинський. І якщо він ставив якесь завдання, воно було обов'язковим до виконання. Не виконаєш – прощайся з роботою! Більше того, місця не те що в районі, в області не знайдеш. Сиротинський був дуже сильним та вимогливим керівником, відповідно, що й оточення біля нього було компетентним. Тож працюючи з такими людьми, набрався управлінського досвіду, який дуже знадобився в житті.

Я ніколи нікому не дорікав і не звинувачував, що хтось винен у моїх прорахунках або в тому, що тебе навмисно «підставили». Та якщо вже і траплялася неприємність, завжди шукав вихід із скрутного становища. Намагався поступати так, щоб потім не було соромно дивитися в очі ні сім'ї, ні родині, ні друзям, ні колегам по роботі.

У 1991 році, після розпаду Радянського Союзу, швидкими темпами почали розпадатися і виробничі підприємства. Економіка України перелаштувалася на нові форми господарювання, де на перший план виходила приватна власність. Тому, щоб йти в ногу з часом, спільно зі своїми однодумцями заснував товариство «Вікторія ЛТД». За доволі короткий термін ми довели, що на приватній основі також можна чогось досягти. На той час в Костополі не було жодної заправки автомобілів. Ми їх побудували аж дві. Одне слово, наша фірма успішно розвивалася. Та разом з тим, життя в інших сферах занепадало. Костопіль залишився без місь-

почали страйкувати, дивитися на все це було непросто. Тому, щоб навести хоча б якийсь лад, у 1998 році вирішив брати участь у виборах міського голови. Раніше мені не доводилося брати участь у виборах, тому навіть не знав, як буду вести свою виборчу кампанію. Проте, побувавши на тих підприємствах, де працював – у «Сільгосптехніці» та БТТМі, почув, що люди підтримають мене стовідсотково. Цього мені було достатньо. І я повірив, що виграю вибори. Хоча того року на посаду міського голови балотувалося аж 11 претендентів. У їх числі – головні попередніх скайкань Леонід Озарчук та Володимир Волос. Серйозними конкурентами вважалися також Микола Бабін, Михайло Заріцький, Леонід Чоповенко. Усі вони варті поваги. Проте костопільчани зробили вибір на мою користь.

Ставши міським головою, найперше зустрівся з тодішнім головою райдержадміністрації Михайлом Кривком і запропонував своє бачення вирішення проблеми із виплатою заборгованості по заробітній платі освітянам Костополя.

На той час було неможливо взяти кредит в банку, тому ми домовилися з тодішнім депутатом Верховної Ради Олександром Данильчуком, що він надасть міській раді особисту безвідсоткову позику. Таким чином, зуміли погасити заборгованість вчителям за всі попередні місяці. Освітня перестала мітингувати і приступила до нормальної роботи. Після того разом з Михайлом Кривком поїхали до голови обласної державної адміністрації з проханням допомогти передати міській школи на районний бюджет. Це питання також вирішилося позитивно. Всі навчальні зак-

дра Невського. Щоправда, зайти туди можна було лише у супроводі працівників міліції, бо віряни згаданих патріархів ніяк не могли дійти згоди, кому ж там правити. Я ж знав одне: кожен мешканець міста сам повинен обирати, яку професію відвідувати. Тому міська рада зайняла тверду позицію з підтримки церков різних конфесій. У цьому нас підтримали керівники райдержадміністрації Михайло Кривко та районної ради Станіслав Шульган. Громаді Української Православної Церкви Київського патріархату надали приміщення для богослужіння у колишній рембуддильниці. Разом з тим, у центральному міському парку під реконструкцію було передано будівлю непрацюючого кінотеатру «Весна», а згодом – виділено земельну ділянку під будівництво храму святих апостолів Петра і Павла. Сьогодні цей храм є справжньою окрасою нашого міста.

Силами громади, при підтримці мерії та керівництва окремих підприємств вдалося звести Свято-Юрївський храм Української Автокефальної Православної Церкви. Наприкінці 2001 року в мікрорайоні Перемінка було закладено наріжний камінь та освячено місце під будівництво храму Андрія Первозванного Української Православної Церкви Київського патріархату. Усе це задовольнило віруючих і в місті запанував спокій. Проте я розумів, що без розвитку інфраструктури та ремонту доріг місто не матиме майбутнього.

Пригадую, як мій знайомий з Німеччини, прізвище якого Хетлер, одного разу поскаржився, що в Костополі не можна заїхати, бо вулиці зовсім не придатні для руху легкових автомобілів. Я це добре запам'ятав, тому питання доріг стало одним із пріоритетних у моїй

асфальту, німецьку машину «Вірдіген», яка зрізала фрезою асфальт. Це дало змогу відмовитися від дорогих послуг шляховиків. Костопільські комунальники почали власними силами проводити ямкові ремонти та асфальтування вулиць. І коли під час другого терміну перебування на посаді міського голови я знову зустрівся зі своїм німецьким товаришем, Хетлер задоволено промовив, що тепер в Костопіль можна не тільки нормально заїхати, а й можна пообідати в сучасних закладах. Це було правдою. Бо лише сліпий міг не побачити того, що було зроблено в місті. Звісно, костопільчани це оцінили. Про це красномовно свідчать вибори голови 2002 року, які я виграв у конкурентів з великим відривом голосів.

Треба сказати, що на той час Костопільська міська рада почала співпрацювати з польськими та німецькими партнерами. В нашому місті все частіше почали з'являтися іноземні делегації. Зрозуміло, мені не дуже приємно було приймати їх у старому приміщенні міської ради. Тоді і визріла думка побудувати нову сучасну мерію. На одній із міських сесій депутати вирішили виділити під будівництво земельну ділянку, де знаходилася стара музична школа. Щоправда, коли про цю ідею почув тодішній голова Рівненської обласної ради Роман Васишин, то почав відмовляти. Він сказав: «Не берись за цю справу, ти її ніколи не побудуєш!» Я ж твердо відповів, що побудую. Ми навіть заклались на ящик коньяку «Ара-рат», який тоді дуже славився. Минуло два роки, і нова міська рада відчинила двері.

**Закінчення
в наступному номері**